

διερχομένης ἀμαξοστοιχίας κατέβην εἰς τὸν σταθμόν, ἐξ οὗ ἐμελλον νὰ διευθυνθῇ εἰς Λίμμεριτζ-Χάουζ, εἶχεν ἤδη παρέλθει ἡ δεκάτη τῆς ἐσπέρας. Ἡ νύξ ἀφ' ἑτέρου ἦτο τόσον σκοτεινὴ, ὥστε μετὰ κόπου ἠδυνήθη ν' ἀνέυρω τὸ ὄχημα, ὅπερ. ὁ κ. Φαίρλεϊ εἶχε πέμψει νὰ μὲ παραλάβῃ ἐκ τοῦ σταθμοῦ.

Ὁ ἡνίοχος προφανῶς εἶχε στενοχωρηθῇ ἐκ τῆς τόσον βραδείας ἀφίξεώς μου. Τὸν εὗρον κατεχόμενον ὑπὸ τῆς εὐσεβάστου ἐκείνης ὀργῆς τῆς ὅλως ἰδιαζούσης εἰς τοὺς Ἀγγλοὺς ὑπηρετάς. Ἐθαίνομεν ἐν ἀπολύτῳ σιγῇ καὶ βραδύτητι ἐξ αἰτίας τοῦ σκότους. Οἱ δρόμοι ἦσαν ἐν κακῇ καταστάσει καὶ τὸ παχὺ τῆς νυκτὸς σκότος καθίστα δύσκολον τὴν ταχυτέραν κίνησιν. Ἀφ' ἧς στιγμῆς εἶχον καταλείπει τὸν σταθμόν τοῦ σιδηροδρόμου, εἶχε περῆναι, κατὰ τὸ ὠρολόγιόν μου, μία καὶ ἡμίσεια ὥρα καὶ πλέον, ὅτε ἤκουσα ἐν ἀποστάσει τὸν κράτον τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης, καὶ ὑπὸ τοὺς τροχοὺς τρίζον τὸ ἀμυδρὸς ἔδαφος τῶν δεινροστοιχιῶν κήπου. Εἶχον ἐν δυνάμει τότε διὰ μίαν πύλιν διήλθον καὶ ὑπὸ ἑτέρων, πρὶν φθάσωμεν πρὸ τῆς οἰκίας. Μὲ ὑπεδέχθη σοβαρὸς τις θεράπων μὴ φέρων οἰκοστολὴν, ὅστις μοὶ ἀνεκρίνωσεν ὅτι ἡ οἰκογένεια εἶχε κατακλιθῇ. Μὲ ὠδήγησεν εἰς εὐρὺ ἐστιατόριον, ὅπου τὸ δεῖπνόν μου, μελαγχολικῶς προητοιμασμένον, εὗρίσκετο εἰς τὸ ἄκρον ἀπεράντου ἐξ ἀνακαρδίου τραπέζης, ἥτις ἐνεκα τῆς ἐλλείψεως παντὸς δαιτυμόνος μοὶ ἐφάνη τρόπον τινα εὐρεῖα ἔρημος.

Ἦμην ἀρκετὰ κεκοπιικῶς καὶ καταβεβλημένος, καὶ δὲν ἠδυνάμην νὰ φάγω ἢ νὰ πῶ κατὰ κόρον, ἀφοῦ μάλιστα εἶχον ἐνώπιόν μου μεγαλόσωμον θεράποντα, ἐπίσημον τοὺς τρόπους, μετὰ τῆς προθυμίας τῆς ἀπαντωμένης πρὸς διακονίαν ἡμισείας τοῦλάχιστον δωδεκάδος συνδαιτυμόνων. Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἠσθάνομην τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ κατακλιθῶ. Ὁ θεράπων μὲ ὠδήγησεν εἰς δωμάσιον εὐπρεπῶς διασκευασμένον.

— Κύριε, μοὶ εἶπε, τὸ πρόγευμα θὰ εἶνε αὐριον κατὰ τὰς ἐννέα.

Μὲ διεβεβαίωσε κατόπιν ὅτι τὰ πάντα ἦσαν ἐν τάξει καὶ ἀπῆλθε, χωρὶς νὰ προσενήσῃ τὸν ἐλάχιστον κράτον.

Τί θὰ ἶδω τὴν νύκτα ταύτην εἰς τὰ ὀνειρά μου; ἐσκεπτόμην σβύνων τὸ κηρίον μου, τὴν Λευκοφόρον, ἢ τοὺς ἀγνώστους μοὶ ἔτι κατοίκους τῆς ἐπαύλειος τῆς Κώμβερλανδ; Παράδοξον αἰσθῆσιν μοὶ ἐνεποίει ἡ ἰδέα, ὅτι ἐμελλον νὰ κοιμηθῶ ὡς οἰκογενειακὸς φίλος ὑπὸ φιλόξενον στέγην οἰκίας, χωρὶς νὰ γνωρίζω κανένα, οὐδ' ἐξ ὅψεως ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ.

Ὅτε τὴν ἐπαύριον ἤνοιξα τὰ παράθυρα τοῦ κοιτῶνός μου, ἡ θάλασσα μοὶ ἐπεφάνη μειδιώσα ὑπὸ τὸν λαμπρὸν τοῦ Αὐγούστου ἡλιον, μακρὰν δὲ τὰ ὅρη τῆς Σκωτίας κυανίζοντα εἰς τὸν ὀρίζοντα καὶ συγχεόμενα μὲ τὸ κυανοῦν στερέωμα.

Ἵπῃρξεν αὕτη εὐχάριστος ἐκπληξὶς διὰ τοὺς ὀφθαλμούς μου, τοὺς συνειθίσαν-

τας εἰς τὰς στενὰς ἐκείνας τοπογραφίας, μείνη ἡ αὐτή, ὡς ἡμεῖς αὐτοὶ θὰ διαμεινωμεν πάντοτε οἱ αὐτοί.

Ἀμφότεροι ἐκάθηντο ἐπὶ τῆς χλόης ἡ Μιζέττη εὐτυχῆς ἐμειδία ἄνευ φόβου, ἄνευ συστολῆς. Διὰ τὴν νὰ ἔχῃ τοιαύτην; Ἡ συστολὴ εἶνε πρόγνωσις τοῦ κακοῦ καὶ ἐκείνη ἠγνῶει καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα τῆς κακίας.

— Σ' ἀγαπῶ, ἔλεγεν ἐκεῖνος, διότι εἶσαι ὡραία, διότι εἶσαι ἀγαθὴ. Σ' ἀγαπῶ Ἰουλίτ!

— Σ' ἀγαπῶ, ἔλεγεν ἐκείνη, διότι εἶσαι ὡραίος, διότι εἶσαι ἀγαθός, σ' ἀγαπῶ Ῥωμαῖε!...

— Σ' ἀγαπῶ, ἐπανελάμβανε ὁ Ῥονάλδος, καὶ οὐδὲν θὰ δυνήθῃ ποτὲ νὰ μὲ χωρίσῃ σου· εἶσαι ὁ ἀναζωπυρῶν με ἥλιος. Ἀλλὰ προτιμῶ ἐν τῶν βλεμμάτων σου πασῶν τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, διότι αἱ ἀκτίνες τοῦ εὐθύνονται πρὸς ἅπαντα τὸν κόσμον, ἐν ᾧ τὰ βλέμματά σου εὐθύνονται μόνον εἰς ἐμέ.

Παραδείγματος χάριν, αἱ ἰδιόρρυθμοι διηγήσεις τοῦ Πέσκα, ἀγγέλλοντός μοι τίνι τρόπῳ κατῴρθωσεν νὰ μοὶ ἀνέυρῃ τὴν νέαν μου θέσιν, ἡ ἐσπέρα τοῦ ἀποχαιρισμοῦ, ἡν διήλθον μετὰ τῆς μητρὸς καὶ ἀδελφῆς μου, καὶ αὕτη προσέτι ἡ μυστηριώδης περιπέτεια, ἡ συμβῆσά μοι κατὰ τὴν ἀπὸ Χάμπστεδ εἰς Λονδὶνον πορείαν μου, ταῦτα πάντα μετεμορφῶντο συνδεόμενα μετ' ἀναμνήσεων ἀναγομένων εἰς ἄλλην ἐποχὴν. Ἡ Λευκοφόρος ἦτο ἀκόμη παρούσα εἰς τὴν μνήμην μου, ἀλλ' ἡ εἰκὼν τῆς δὲν ἦτο πλέον τόσον εὐκρινής.

Ὀλίγον τι πρὸ τῆς ἐνάτης κατήλθον εἰς τὸ ἰσόγειον. Ὁ ἀξιοπρεπὴς θεράπων τῆς προτεραιᾶς μὲ συνήντησε πλανώμενον εἰς τοὺς διαδρόμους καὶ εἰς οἶκτον ἀξιέπαινον κινήσεις, μοὶ ἔδειξε τὴν αἵθουσαν τοῦ ἐστιατορίου.

[Ἐπειτα συνέχισεν].

ΡΟΝΑΛΔΟΣ ΚΑΙ ΜΙΖΕΤΤΗ

ὑπὸ **Albert Delpit.**

[Μεταφράσις Αἰκατερίνης Ζίρκου].

(Συνέχεια τοῦ προηγουμένου βιβλίου).

Ὅταν ἐπῆλθεν ἡ ἀνοιξὶς καὶ τὰ πρῶτα φύλλα ἔδειξαν τὰς πρασίνας αὐτῶν κορυφάς, ὁ Ῥονάλδος καὶ ἡ Μιζέττη ἐπανελάβον τὰς φαεινὰς αὐτῶν ἐκδρομὰς. Τοὺς ἐγνώριζον πανταχοῦ ἐν τοῖς ἀγροῖς, καὶ ἦτο ἑορτὴ διὰ πάντας ἡ ἐπίσκεψίς των. Οἱ βουκόλοι, οἱ χωρικοί, οἱ λαθρέμποροι διέκρινον αὐτοὺς μακρόθεν. Ἐκεῖνον μὲν μετὰ τοῦ φαίου αὐτοῦ ἐπιχιτωνίου ἀνοικτοῦ περὶ τὸν λευκὸν καὶ νευρώδη τράχηλόν του, συνεσφιγμένον ἐν τῇ ὀσφύϊ διὰ κυανοῦ ζωστήρος, καὶ πίπτοντος ἐπὶ τῆς μελαίνης περισκελίδος του, φέροντα τὸν ἱματισμὸν τοῦ τόπου, ἐκείνην δὲ ὡσαύτως ἐνδεδυμένην τὴν ἐγχώριον βραχεῖαν καὶ στενὴν ἐρυθρόχρουν ἐσθῆτα καὶ τὸ ἀχυρόχρουν λινοῦν ἡμιχιτωνίου, ἐφ' ᾧ ἡ ξανθὴ αὐτῆς κόμη ἐκρέματο εἰς μακροὺς πλοκάμους.

Ἦρχοντο σχεδὸν καθ' ἐκάστην εἰς τὸ ἀγαπητὸν αὐτοῖς ἄστυλον ὑπεράνω τοῦ Νίβα, τοῦ ἀβύσσου, ὡς τὸν ἀπεκαλοῦν καὶ τοῦτο διότι ἐκεῖ ἠσθάνοντο ἐαυτοὺς πλειότερον μόνους. Ὁ ἔρωσ αὐτῶν εἶχεν ἤδη χρονολογίαν.

— Ἐν ἔτος, εἶπεν ὁ Ῥονάλδος κατὰ τινα δεῖλιν. Εἴμεθα ἐκεῖ, ὅπου ἤδη εὗρισκόμεθα. Ἰδὲ πόσον ἡ φύσις εἶνε ὡραία, οὐδαμῶς μετήλλαξεν. Ἡθέλησε νὰ δια-

Ὁ Ῥονάλδος ἐβύθιζε τὸ βλέμμα του εἰς τὰ ὄμματα τῆς μικρᾶς του φίλης, ἐν μακαριότητι διατελῶν. Ὁ ἥλιος βραδέως ἔκλινεν ὀπισθεν τῆς τελευταίας σειρᾶς τῶν Πυρηνάϊων. Βαθεῖα χάνωνις κατελάμβανε τὴν φύσιν, τὰ πτηνὰ κεκηκῶτα μόνις ἵπταντο ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον, ἡ κορυφὴ τῶν δένδρων ἐκυρτοῦτο καὶ οἱ ἀγροὶ εἰσπνέοντες τὴν ἐσπερινὴν δρόσον ἐξετείνοντο ἐν θελκτικῇ ὀψει. Ἡδίστα δὲ ἀρώματα ἐξεχέοντο ἐκ τῶν πανταχοῦ διασπαρμένων ἀνθέων καὶ τὰ ἀρώματα ταῦτα ἐμέθυσκον τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα, ἡδὴ ἐκ τῶν ἰδίων συγκινήσεων ἐν μέθῃ διατελοῦντα. Ὁ Ῥονάλδος πρῶτος ἐξῆλθε τῆς νάρκης, ἥτις τοὺς κατελάμβανε. Ἐγουνπέτησεν ἐπὶ τῆς χλόης, καὶ καθ' ὃν χρόνον ἡ Μιζέττη πάντοτε ἀνακεκλιμένη, ἀφῆνε τὴν ὠχρὰν κεφαλὴν της νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ φίλου της, μειδιώσα αὐτῷ ὑπερήφανον καὶ ἀγέρωχον μειδίωμα, ἐκτείνας τὴν χεῖρα πρὸς τὸν ὀρίζοντα.

— Κάτελθε εἰς τὴν μεγάλην θάλασσαν, ὦ ἥλιε! ἐφώνησε δι' ἡχηρὰς φωνῆς. Δύνασαι νὰ σκοτίσῃς τὸν κόσμον. Οὐδέποτε ὅμως θὰ φέρῃς νύκτα εἰς τὰς ψυχὰς μας. Ἀγνοοῦμεν καὶ τὰ ψεῦδη, ἅτινα φωτίζεις, καὶ τὰ αἵσχη, ἅτινα κρύπτεις! Ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ τὴν ἀγαπῶ καὶ μὲ ἀγαπᾷ. Οὐδὲν δύναται εἰς τὸ ἐξῆς νὰ μᾶς χωρίσῃ καὶ τὸ φῶς σου οὐδέποτε θὰ ἶδῃ τὸ ἄλγος ἡμῶν, διότι δὲν θὰ μᾶς βλέπῃς ἀλλ' ἡ ἡνωμένους.

— Καὶ ἂν ἐφευγον; τῷ εἶπεν ἡ Μιζέττη.

— Τὸ πλάσμα δὲν περιπατεῖ ἄνευ τῆς σκιάς του, Μιζέττη, θὰ σὲ ἠκολούθουν πανταχοῦ.

— Καὶ ἂν ὁ ἀγαθὸς Θεὸς μοὶ ἔδιδε πτέρυγας, ὅπως πεταῶ ὡς κορυδαλός; ὑπέλαβε μειδιώσα.

— Θὰ ἔθετον τοὺς βραχιόνάς μου περὶ τὸν τράχηλόν σου, καὶ θὰ ἐπέτιον μετὰ σοῦ.

— Καὶ ἂν ἠσθένουν; καὶ ἂν ἀπέθνησκον, Ῥονάλδε μου;

— Θά προσεκollώμην εἰς τὸ σῶμά σου καὶ ὁ αὐτὸς τάφος θὰ μᾶς ἐκάλυπτε καὶ τοὺς δύο.

Ἡ Μιζέττη ἤρξατο γελῶσα, κροτοῦσα τὰς μικρὰς αὐτῆς χεῖρας καὶ λέγουσα:

— Θάρρος! Δὲν θὰ φύγω ἀνευ σοῦ. Ἄν ὁ ἀρχθὸς Θεὸς μοὶ ἔδιδε πτέρυγας, θὰ σοὶ ἔλεγον: — Κόψε αὐτάς. Ἄν ἡσθάνομην ἐκυτὴν ἀποθνήσκουσαν, θὰ φωνάζω: — Ῥονάλδος!... θὰ ἔλθῃς νὰ μὲ φιλήσῃς, καὶ δὲν θὰ ἀποθάνω.

Τὸ λυκόφως ἤρξατο πυκνούμενον. Ἡ γέρθησαν καὶ ἠφανίσθησαν ὑπὸ τὰ δασέα φυλλώματα. Ἀπειρὸς χωρὶς ἐπλήρου τὰ στηθὴ αὐτῶν. Ἡσθάνοντο τόσον κελῶς, ὅτι ὁ εἰς ἀνῆκε τῷ ἐτέρῳ! Εἶχον νεότητα, εὐτυχίαν, ἔρωτα, τί ἠδύναντο νὰ φοβηθῶσι;

Ἐν ᾧ ἔφθανον εἰς τὴν μεγάλην ὁδόν, τὴν ἄγουσαν ἀπὸ τοῦ Κάμπου πρὸς τὸ Ustaritz, κρότος βροντῆς ἠκούσθη κάτωθεν ἐν τῷ ἐκ γκρνίτου κύκλῳ τῶν Πυρηνίων. Συγχρόνως πυκνὸν νέφος, μέλαν ὡς πτέρυξ ἰέρκεος, ἐκάλυψε τὸν οὐρανὸν πρὸς τὸ μέρος τοῦ Στενοῦ τοῦ Polardou. Εἶτα ἐρυθρὰ ἀστραπή διέσχισε τὰ νέφη, ἄτινα πρὸς στιγμὴν ἐράνθησαν αἰμοδαφῇ ἐπὶ τῆς πελιδνῆς ὄψεως τοῦ οὐρανοῦ.

— Γρήγορα, γρήγορα, Μιζέττη! εἶπεν ὁ Ῥονάλδος, πρέπει νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ πρεσβυτερεῖον πρὸ τῆς καταιγίδος.

Ἡ Μιζέττη ἔρριψεν ὀπισθεν τὴν μεταξοειδῆ καὶ πυκνὴν αὐτῆς κόμην, ἥτις ἐν τῇ ζωηρότητι τῆς πορείας ἐκυλίστο ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῆς καὶ ἀπεκρίθη γελῶσα:

— Αἶ! καλὰ θὰ βραχῶμεν, ἂν εἴξουντες πόσον τοῦτο μοῦ εἶνε ἀδιάφορον!

— Ὅχι, ὄχι, γρήγορα, γρήγορα, Μιζέττη!

— Ἄς τρέξωμεν λοιπόν, τοῦτο μὲ ἀρέσκει.

Οἶμοι! ἡ καταιγὶς δὲν ἠπέλπει μόνον τὰ Πυρηνία! Δὲν ἦτο μόνον ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος, ὅπου ὁ κεραυνὸς ἐποίει ἐρυθρὰς αὐλάκας εἰς τὰ νέφη. Πιστεύοντες ὅτι ἔφευγον τὴν θύελλαν ὁ Ῥονάλδος καὶ ἡ Μιζέττη, ἔτρεχον πρὸ αὐτῆς. Καὶ ἡ θύελλα αὕτη ἔμειλλε νὰ κεραυνώσῃ δι' ἐνὸς κτυπήματος τὴν ἀνθρωπὴν ἐκείνην τρυφερότητα, ἥτις εἶχεν ἀνοίξει ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ.

Β'

Τὴν ἐσπέραν ταύτην ἡ κυρία Urigaray εἰσῆλθεν εἰς τὸ πρεσβυτερεῖον, εὐθὺς ὡς ἐσήμκην ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἡ ὀγδόη ὥρα. Ὁ ἀββᾶς Argainarats τὴν περιέμενε περιπατῶν ἐν τῷ κήπῳ αὐτοῦ, κροτῶν κηπουρικὴν ψαλίδαν.

— Μήπως τὰ παιδία εἶνε ἐδῶ, κύριε ἱερεῦ; τὸν ἠρώτησεν.

— Οὐχὶ κυρία Urigaray.

— Τὸ ἀποχωρητήριον ἐν τούτοις ἐσήμκην. Ἄλλ' οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἐπαράχθη. Δὲν ἦτο ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν ὁ Ῥονάλδος καὶ ἡ Μιζέττη ἔμεινον ἔξω τόσον ἀργά. Ὁ ἱερεὺς καὶ ἡ γηραιά γυνὴ εἰζευρον ὅτι τὰ παιδία εὐρίσκοντο ὑπὸ τὴν προστα-

σίαν πάντων. Ἄν δένειχον εἰσελθεῖ εἰσέτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἀνησυχῶσι δι' αὐτό. Θὰ τοὺς ἐκράτησαν νὰ δειπνήσωσιν εἰς τὸν ἀγρὸν τῶν Ἀδουλδων ἢ τὸν τῶν Πευροκάβων; ἢ αὐτοὶ οὗτοι ἐλησμονήθησαν παίζοντες τὴν σφαίραν. Ὁ Ῥονάλδος ἠριμεῖτο ἐν τούτῳ εἰς τῶν καλλίστων παικτῶν τῆς χώρας· εἶχε διδάσκαλον γεροτοπα.λῆκαρον ἀροτρεᾶ μαθητὴν τοῦ Curutchet, κύριοι. Μάλιστα, βεβαίως τὸν Curutchet τὸν βρασιλέα τοῦτον τῆς σφαίρας.

Ὁ ἱερεὺς καὶ ἡ γηραιά κυρία εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν. ἔνθα ἡ Ζορέττη ἡ παιδαγωγός, ἐτοποθετεῖ καθ' ἐκάστην ἐσπέραν τὴν διὰ τὸ βεζίκ τράπεζαν. Τὸ παιγνίδιον ἐξηκολούθει ἤδη ἀπὸ εἴκοσι λεπτῶν, διακοπὴν μόνον δι' ἐνός: «μὲ γελᾷς, κυρία Urigaray! — Μάλιστα δύναται τις νὰ τὸ εἴπῃ κύριε ἐφημέριε!» Ὅτε αἰφνης θόρυβος κωδωνίσκων καὶ δαιμονομείων κάλπασμα ἠκούσθη ἐν τῇ ὁδῷ ὁ ἱερεὺς ἤγειρε τὴν κεφαλὴν.

— Θεέ μου, ἐπιθύρσει, τίς ἔρχεται εἰς Ustaritz ἐν τῷ αὐτῷ ὥρᾳ;

Παραχρῆμα σχεδόν, μέγας θόρυβος ἀκούεται καὶ ὄχημα σταματᾷ πρὸ τῆς θύρας τοῦ πρεσβυτερείου. Ὁ ἀββᾶς Argainarats δὲν ἠδύναντο νὰ συνέλθῃ. Δι' αὐτὸν λοιπὸν ἦτο ἡ ἐπίσκεψις. Δύο λεπτὰ ὕστερον ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἀνοίγεται καὶ πεντηκοντούτης τις ἀνὴρ ὑψηλότατος, λεπτὸς μᾶλλον ἢ ισχνός, ἔχων τὸ πρόσωπον λεῖον, περιβαλλόμενον ὑπὸ μακρῆς κόμης, προσέρχεται βλέπων ἀσκαρδαμυκτὶ ὡς ἰέρξῃ. Τὸ πρῶτον πρᾶγμα, ὅπερ περετῆρει τις ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τούτῳ, ἦτο ἡ κιτρίνη αὐτοῦ οὐλώδης μορφὴ καὶ οἱ ὡς πυλὶς πλατεῖς αὐτοῦ ὀδόντες. Μακρὸς ἐπενδύτης πίπτων μέχρι γονάτων τὸν ἐκάλυπτε, καὶ διὰ λαμοδετήν ἔφερε περιτραχήλιον κατὰ τὸ ἥμισυ λευκὸν καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ μέλαν. Ἡ ἀπροσδόκητος ἐμφάνισις τοῦ εἶχε τι τὸ φντασιώδες, ὥστε ὁ ἀββᾶς Argainarats καὶ ἡ γηραιά φίλη τοῦ ἔμενον θεωροῦντες αὐτὸν κεχηνόντες, χωρὶς μηδὲν νὰ εἴπωσι.

— Δὲν εἶμαι εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἀββᾶ Argainarats; εἶπεν, ὁ ἀγνωστός, διὰ φωνῆς ξηρᾶς καὶ μετὰ μεγάλης ἀγγλικῆς προφοράς.

— Μάλιστα.... βεβαίως. Εἰσθαι ἀληθὺς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀββᾶ Argainarats.... Ὁ ἀββᾶς Argainarats εἶμαι ἐγώ.

— Εἶμαι ὁ αἰδέσιμος James Thornton.

Ὁ λεπτὸς καὶ λειοπρόσωπος ἄνθρωπος ἐκίνησεν ὀλίγον τὴν κεφαλὴν, προφέρων τὰς τέσσαρας λέξεις ταύτας: «ὁ αἰδέσιμος James Thornton», ὡς ἂν ἤθελε νὰ ἀποδώσῃ ἰδίαν ἔννοιαν, πρᾶγμα τι ἐξόχως σεβαστόν. Αἱ τέσσαρες αὐταὶ λέξεις «ὁ αἰδέσιμος James Thornton» ἀπετέλουν ὡς φαίνεται ἐμμελῆ ἀρμονίαν διὰ τὸν νεωστὶ ἐλθόντα. Ἡ κυρία Urigaray ἐξηκολούθει νὰ τὸν παρατήρῃ ὡς περιεργόν τι ζῶν· οὐδέποτε εἶχε ἴδει ἄνδρα οὕτω λεπτὸν καὶ οὕτω λειοπρόσωπον. Καθ' ὅ-

σον ἀφορᾷ τὸν ἀββᾶ Argainarats, διέμεναν ἐν μεγίστῃ ἀμηχανίᾳ καὶ ἡ δειλία τοῦ ἐκπαξάνουσα τὴν στενοχωρίαν τοῦ τὸν ἐμπόδιζε νὰ ἀπαντήσῃ. Βεβαίως τὸ ὄνομα τοῦτο τοῦ James Thornton δὲν τῷ ἦτο ἀγνωστόν. Ἀλλὰ ποῦ καὶ πῶς ἤκουσε τοῦτο προφερόμενον; Τέλος ὁ ξένος ἤξισεν νὰ ἀποκριθῇ.

— Εἶμαι ὁ θεὸς τοῦ λόρδου Ῥονάλδου Hawksley, εἶπε.

Παραχρῆμα ὁ ἀββᾶς Argainarats ἐνεθυμήθη ἦτο ὁ αἰδέσιμος James Thornton, ὁ χορηγὸν τὴν ἐτησίαν διατροφὴν τῷ μαθητῇ. Ὁ θεὸς τοῦ Ῥονάλδου! τὸ πᾶν ἐξηγεῖτο. Ὁ λειτουργός— διότι ἦτο λειτουργός τῆς ἀγγλικανικῆς ἐκκλησίας, ὁ ἀββᾶς ἐνεθυμήθη ἤδη τοῦτο, — ἤρχετο νὰ ἰδῇ τὸν ἀνεψιὸν τοῦ. Οὐδὲν φυσικώτερον ὁ ἀγαθὸς ἱερεὺς προσεπάθησε νὰ λησμονηθῇ ἡ ψυχρότης τῆς πρώτης ὑποδοχῆς.

— Λίαν εὐτυχής... ὦ λίαν εὐτυχής ὅτι σᾶς γνωρίζω... Ἀγαπητὴ κυρία Urigaray, ὁ κύριος εἶναι ὁ θεὸς τοῦ Ῥονάλδου....

Ὁ κύριος James Thornton ἐσκιαγράφησε κίνησιν κεφαλῆς ἐλκροτάτην, εἶτα μετὰ τοῦ αὐτοῦ παγεροῦ ὕφους εἶπε: — Μήπως ὁ ἀνεψιός μου εἶναι ἀπὸν;

Ἡ θύρα ἠνοιχθὴ ἀποτόμως ἐν μέσῳ γέλωτος δροσεροῦ καὶ ἀργυροῦ, ὡς τυρῶν δὲ ἐπέπεσεν ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς κυρίας Urigaray ἡ Μιζέττη φωνοῦσα:

— ὦ! θεῖα μου, πόσον διεσκέδασα! Ὁ Ῥονάλδος καὶ ἐγὼ ἐτρέξαμεν ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν. Ἄς ἔλθῃ τώρα ἡ θύελλα.

Ὅπισθεν τῆς Μιζέττης ὁ Ῥονάλδος διέμεναν ὄρθιος μειδιῶν· δὲν εἶχεν ἀκόμη παρατηρήσει τὸν ξένον· ἡ Μιζέττη τὸν εἶδε πρώτη.

— Ἄ! ἰδοὺ εἰς κύριος, εἶπεν.

— Εἶναι ὁ θεός σου, Ῥονάλδε, προσέθηκεν ὁ ἀββᾶς Argainarats.

Ὁ αἰδέσιμος James Thornton ἐποίησε βήμα τι πρὸς τὸν νεανίαν, ὅστις εἶχε διαμείνει ἀκίνητος, ἐν ἀπορίᾳ παρατηρῶν τὸν ἀγγλικανικὸν λειτουργὸν διὰ τοῦ ἡρέμου καὶ ὑπερηφάνου αὐτοῦ βλέμματος.

— Ναί, Ῥονάλδε, ὁ θεός σου, τῷ εἶπε, ὁ τελευταῖος συγγενής σου. Μετὰ θλίψεως σοὶ ἀναγγέλλω τὸν θάνατον τοῦ πρωτοτόκου ἀδελφοῦ σου Ῥοβέρτου Hawksley. ἔρχου πρὸς ἀναζήτησίν σου. Ἐν τῷ μέλλοντι εἰσαϊόμοιμος τῆς Ἀγγλίας κληρονόμος μὲς τῶν μεγαλειτέρων περιουσιῶν τῶν τριῶν βασιλείων, καὶ ὁ ἀρχηγός τῆς ἐνδόξου ἡμῶν οἰκογενείας. Ὁφείλεις δὲ νὰ πενηθορήσῃς. Ὁ Ῥονάλδος παρετῆρει πάντοτε τὸν κύριον Thornton, οὐδεμίαν δὲ κίνησιν προέδιδε τὴν συγκίνησίν του· λαμψίς τις μόνον ἐράνη εἰς τὸ βάθος τῶν μελάνων ὀφθαλμῶν του. Μετὰ μακρὰν δὲ σιγὴν εἶπε βραδέως:

— Εἶναι ἀληθές, εἶχον ἀδελφόν. Ὁ Θεός ἂς παραλάβῃ τὴν ψυχὴν του! Πῶς ἦτο ἀδελφός μου, κύριε θεέ μου; μετὰ γὰρ χροῦς ἢ ξανθός, μοὶ ὠμοιάζε; ὁποῖος ἦτο ὁ χαρακτήρ τῆς γραφῆς του σᾶς παρακαλῶ; καὶ ἀπέθανεν! ἦτοι τὸ αὐτὸ αἷμα

ἔρρεεν εἰς τὰς φλέβας ἡμῶν καὶ ὁμῶς οὐδέποτε τὸν ἐγνωρίσα· καὶ οὐδέποτε ἡγάπησεν οὔτε ἐμέ, τὸν δευτερότοκον ἀδελφόν του, οὔτε τὸν ἀτυχῆ μου πατέρα, ὅστις κοιμάται ἐγγὺς ἐδῶ, ἐν γαλλικῷ κοιμητηρίῳ, ἐν μέσῳ ξένων τάφων. Καὶ εἶσθε θεοὶ μου, σεῖς κύριε; Φαίνεται ὅτι εἶχον ὡσαύτως ἕνα θεῖον. Ἐχῶ ἐπίσης καὶ ἄλλους ἴσως συγγενεῖς; Αἱ! ἀπατήσθε! Δὲν ἔχω παρὰ μίαν μόνον οἰκογένειαν, ἐκείνην, ἣτις εἶναι ἐνταῦθα, τὰ ἀγαπητὰ ὄντα, ἅτινα μὲ ἀνέθρεψαν καὶ μὲ ἡγάπησαν. Τέλος ὁ ἀδελφός μου ἀπέθανεν· καλὰ, κύριε, θὰ πενθηφορήσω, καὶ θὰ προσευχηθῶ ὑπὲρ αὐτοῦ.

Ὁ Ρονάλδος ὠμίλησε διὰ φωνῆς ἡρέμου ἀλλὰ πυρετώδους, ἔχων πάντοτε τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους πρὸς τὸν ξένον, ὅστις ἐπίστευεν ὅτι εἶχε δικαίωμα ἐπ' αὐτοῦ. Ὁ κ. James Thornton, ἐμειδίσεν εὐήθως πῶς.

— Ἦσο ὁ δευτερότοκος, Ρονάλδε· δευτερότοκος καθολικός· ὁ γαμβρός μου εἶχε νυμφευθῇ ἐκ νέου, εἶχε λάβει σύζυγον καθολικὴν.

Τὸ ὥχρον πρόσωπον τοῦ νεανίου, ἐλαφρῶς ἐχρωματίσθη.

— Εἶναι ἀληθές, ὑπέλαβεν ἀγερώχως, εἶμαι καθολικός, καθολικός, ὡς ἡ ἀγαπητὴ μου μήτηρ, καὶ μάλιστα δευτερότοκος. Δευτερότοκος! δηλαδή ὀλίγοντι ἥττον τοῦ κυνὸς δὲν εἶναι ἀληθές; Ἀλλὰ σήμερον τὸ πᾶν μεταβάλλεται· εἶμαι ὁμότιμος τῆς Ἀγγλίας, κληρονόμος μιᾶς τῶν πρώτων περιουσιῶν τῶν τριῶν βασιλείων, καὶ ἀρχηγὸς πλκτικῆς οἰκογενείας. Καὶ ἤδη, θεῖέ μου, κατὰδέχεσθε νὰ ἐνθυμηθῇτε, ὅτι ὑπάρχω καὶ ἔρχεσθε ἴσως νὰ μὲ ζητήσητε.

— Ναί, Ρονάλδε, ἔρχομαι νὰ σὲ ζητήσω, τῷ εἶπε· ἀποχαιρέτησον τοὺς φίλους σου, διότι ἀναχωροῦμεν.

— Ω! οὕτω πῶς, τόσοι ταχέως;

— Μάλιστα.

Ὁ νεανίας ἐχώρησεν εὐθὺς πρὸς τὸν λειτουργόν, καὶ λαμβάνων τὸν βραχίονα του διὰ τῆς νευρώδους αὐτοῦ χειρὸς:

— Συμπαράλαβετε πάλιν τῷ εἶπε τὴν ὁμοτιμίαν σας, τοὺς τίτλους σας, καὶ τὰ ἑκατομμύριά σας, κύριε. Δὲν θὰ λάβω ἐκ τῆς περιουσίας μου, ἢ ὅ,τι μοὶ ἀναγκαστοῖ, ὅπως ζήσω ἐνταῦθα μετ' ἐκείνης ἡν ἐξέλεξα. Ἐχῶ οἰκογένειαν καὶ πατρίδα τῆς ἐκλογῆς μου! Ὑπάρχετε μόνος, εἰς τὴν ὁμιχλώδη ἐκείνην Ἀγγλίαν, ἣν δὲν γνωρίζω. Ἀγαπῶ καὶ ἀγαπῶμαι. Τί τὸ ὄφελος τῶν ἐπὶ τοῦ Ταμέσεως ἀνακτόρων, ὅταν ἔχω τὰ βασικὰ δάστη μου, τὰς ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἀκτινοβολούσας πεδιάδας καὶ τὰ ὑψηλὰ Πυρηνικὰ μῦα καὶ τὸν εὐρὺν οὐρανὸν τὸν λάμποντα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου!

Ὁ αἰδέσιμος James Thornton ἤξωσεν νὰ μειδίσῃ· τῇ ἀληθείᾳ ὁ ἀξιολατρεύς οὗτος μεῖραξ τῷ ἐφάνετο ἰδιόρρυθμος· ἔδειξε τοὺς πλατεῖς αὐτοῦ ὁδόντας καὶ ἐκίνησε τὴν μακρὰν κόμην του.

— Εἶσαι ἀστεῖος, ἀνεψιέ μου· σὰς συγχαίρω ἐπὶ τῷ μαθητῇ ὑμῶν, κύριε ἀββᾶ. Καλλίστη ἀνατροφῇ· θὰ ἐπιτύχῃς πολὺ ἐν Λονδίῳ, Ρονάλδε, εἶσαι ἐκκεντρικός.

Ὁ νεανίας συνέσπασε τὰς ὀφρῦς.

— Οὐδέποτε ἀστείζομαι, κύριε, καὶ καταφρονῶ τὴν εἰρωνείαν. Εἶναι αὕτη ὄπλον τῶν ἀδυνάτων καὶ τῶν ἀτίμων. Ἀπεφάσισα· ἰδοὺ ἡ μνηστὴ μου, ἐκείνη, ἣτις θὰ γείνη σύζυγός μου.

Ταῦτα λέγων ἐστράφη πρὸς τὴν Μιζέττην, ἣτις διέμενε περίεργος πρὸ τῆς σκηνῆς ταύτης. Καὶ τῇ ἀληθείᾳ δὲν εἶχε οὔτε τὸ ἀνήσυχον ὕφος τοῦ ἀββᾶ, οὔτε τὸ συγκεχυμένον τῆς κυρίας Urigaray. Ὅχι, ἤκουε διὰ τῶν δύο αὐτῆς ὧτων μετ' ἀγαλλιᾶσεως ἐκδηλουμένης ἐν τοῖς λαμπροῖς αὐτοῖς ὀφθαλμοῖς. Δὲν ἦτο ἐπὶ ματαίῳ θυγάτηρ κωμωδοῦ. Τὸ θεατρικὸν μέρος τῆς ἀπροδοκίτου ταύτης σκηνῆς τὴν ἐθελγε· εἶτα ὁ Ρονάλδος τῇ ἐφάνετο τόσοι ὥραις, τόσοι εὐγενεῖς, τόσοι ὑπερήφανοι! Ὅτε ἐτελείωσεν ἐρρίφθη εἰς τὸν τράχηλόν του.

— Τί ὥραια καὶ καλὰ εἶναι αὐτὰ ὅπου εἶπες, Ρονάλδε μου!

Ὁ αἰδέσιμος James Thornton προσήλωσεν ἐπ' αὐτοὺς τοὺς ὡς ἱερακκοὺς ὀφθαλμούς του.

— Α! εἶνε ἡ μνηστὴ σου; ἔχεις καλαιοθησίαν, ἀνεψιέ μου! Ἀνεψιὰ ἡ ἐξαδέλφη σας, κύριε ἀββᾶ! ἴσως θυγάτηρ σας κυρία; προσέθηκε στραφεὶς πρὸς τὴν κυρίαν Urigaray.

— Οὐχί, εἶνε ἡ θεία μου, εἶπεν ἀπερισκέπτως ἡ Μιζέττη. Ἡ μαμά μου εἶνε καλλιτέχνης, εἶνε ἡθοποιός!

Τὴν φορὰν ταύτην, ὁ αἰδέσιμος James Thornton ἐξεργάσθη εἰς γέλωτας. Ἡ μέλλουσα λαίδυ Hawksley θυγάτηρ γυναικὸς, ἣτις ἐδεικνύετο εἰς τὸ κοινὸν ἡμίγυμνος, βεβιαίως, ὡς πάντα τὰ πλάσματα ταῦτα! Τοῦτο ἦτο ἀστεῖον, λίαν ἀστεῖον. Ἐκ νέου ὁ Ρονάλδος συνέσπασεν τὰς ὀφρῦς. Ὁ θεοὺς του ἐπανέλαβεν ἀνευ θυμοῦ μετὰ τόνου ἀγαθοῦ παιδίου.

— Βλέπω, ἀνεψιέ μου, ὅτι ὀλίγον γινωρίζεις τὰ καθήκοντά σου. Ἐν τῇ ἡλικίᾳ σου δὲν ἔχουσιν ἀκόμη ἐξουσίαν. Εἶμαι κηδεμών σου. Ἐφρόντισα νὰ ἐπικυρώσω διὰ τῆς προσεβείας τὰ ἀφορῶντά σε ἔργα. Εἶτε θέλεις εἶτε μὴ, ὀφείλεις νὰ μὲ ἀκολουθήσης. Ἀλλὰ τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ ἀποφύγῃς τὸ σκάνδαλον καὶ νὰ ἔλθῃς μετ' ἐμοῦ χωρὶς νὰ δοκιμάσῃς ματαίαν ἀντίστασιν. Τὸ σκάνδαλον εἶνε ἀποτρόπαιον πράγμα. Οὐαί, δι' οὗ τὰ σκάνδαλα ἔρχονται! εἶπεν ἡ Βίβλις. Καὶ περ ὦν καθολικός ὀφείλεις νὰ γνωρίζῃς τοῦτο. Δύναμαι, ἂν θέλω, νὰ ζητήσω τὴν δύναμιν τῆς πολιτείας ὅπως σὲ ἀποσπάσω ἐντεῦθεν.

Ἡ κ. Urigaray ἀφῆκεν ἐκυτὴν νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ περιβοήτου κιτρίνου ἀνακλίντρου, ἐκφέρουσα ἐξείας κορυφᾶς. Ὁ Ρονάλδος δὲν ἐπρόφερε λέξιν, ἀλλ' ἐχώρησε πρὸς τὴν Μιζέττην, ἣτις προσέφυγεν εἰς τὰς ἀγκάλας του. Ἐφάνετο ὅτι ἀπειλοῦντες ἐκείνον, ἐζήτησαν ἐκείνην νὰ πλήξωσι, καὶ ὁρμεφύτως πῶς ἐζήτησε νὰ προφυλαχθῇ.

— Δὲν θὰ φύγῃς Ρονάλδε, δὲν ἔχει οὕτως; Ὑποσχέθητί μοι, ὅτι δὲν θὰ φύ-

γῃς! εἶπεν ἡ Μιζέττη, πνίγουσα τοὺς λυγμούς της.

— Οὐχί, τέκνον μου, ὁ Ρονάλδος δὲν θὰ φύγῃ, ὑπέλαβεν ὁ ἀββᾶς Argainarats. Εἰς ἐμὲ ὁ πατήρ του τὸν ἐνεπιστεύθη, καὶ μόνος ὁ πατήρ του εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ τὸν λάβῃ ὀπίσω. Ἐκεῖνον ἀποθανόντος ὁ φίλος σου εἶναι ἐλευθέρως. Λυπηρὸν παίγνιον παίζετε, κύριε Thornton. Οὐδεὶς ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ θὰ σὰς δώσῃ χεῖρα βοήθειας ἐναντίον μου. Ἀκολουθήσατε τὴν συμβουλὴν, ἣν ὁ Ρονάλδος σὰς ἔδωκεν. Ἐπιστρέψατε εἰς Λονδίνον, μὴ ἀποχωρίζετε ἐκείνους, οἵτινες ἀγαπῶνται καὶ ὁ Θεὸς θὰ σὰς χρεωστῇ χάριν, δι' ὅ,τι θὰ κάμετε.

— Εἶπον, κύριε ἀββᾶ, ἐπανέλαβε ψυχρῶς ὁ λειτουργός. Προσθέτω δὲ ὅτι ὁ χρόνος μου εἶνε πολύτιμος. Ἄν ὁ νεανίας οὗτος ἐπιμένει ἐν τῇ ἀνταρσίᾳ του, θὰ προσφύγω εἰς τὴν ἐξουσίαν. Πιστεύω δὲ ἐν Γαλλίᾳ, οὐχὶ πλείοτερον ἢ ἐν Ἀγγλίᾳ, οἱ ἐπιτροπενόμενοι ὀρφανοὶ δὲν εἶνε ἀπηλλαγμένοι τῆς ἐξουσίας τῶν κηδεμόνων αὐτῶν.

Ὁ Ρονάλδος τὴν φορὰν ταύτην οὐδ' ἠξίωσε καὶ νὰ ἀπαντήσῃ. Περιλαβὼν διὰ τῆς χειρὸς τὴν ὀσφὺν τῆς Μιζέττης καὶ θλίψας τὴν χεῖρα τοῦ ἀββᾶ:

— Ὑπάγω εἰς τοὺς φίλους μου τοὺς λαθρεμπόρους, εἶπεν. Ὁ κ. Thornton δύναται νὰ ἔλθῃ, ἂν θέλῃ, νὰ μὲ εὕρῃ ἐκεῖ.

Καὶ σύρων τὴν Μιζέττην, ἥς τὸ δακρυβρεκτὸν πρόσωπον ὁμοιάζε ὡς ἄγριον βόδιον ὑγρὸν ἐκ τῆς δρόσου, ὁ μεῖραξ ἐξῆλθε γαλήνιος, ὑπερήφανος, χωρὶς νὰ προσβλέψῃ πρὸς τὸν θεῖον του.

Ἡ θύελλα ἠῤῥᾶνετο ἤδη. Σφοδρὸς ἀνεμὸς ἔπνεε κάμπτων τὰ δένδρα, διακρίων τὰς οἰκίας, διώκων τὰ μέλανα νέφη. Οἱ δύο μικροὶ ἐρασταὶ ἐβάδιζον ταχέως διερχόμενοι τὴν ὁδὸν τοῦ Κάμπο. Ὁ Ρονάλδος εἶχε τὴν ιδέαν του. Νὰ φθάσῃ εἰς τὸν οἰκίσκον τοῦ Ἰωσῆ, καὶ νὰ φύγῃ μετ' αὐτοῦ εἰς Ἰσπανίαν. Οὐδεὶς χωροφύλαξ θὰ ἐτόλμα νὰ τὸν καταδιώξῃ. Ἀλλως ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Βάσκων οἱ χωροφύλακες καὶ οἱ λαθρέμποροι ἔξωκ ἐν μεγίστῃ σχέσει. Ὅταν τὰ σύνορα εἶνε τόσοι πλησίον, πρέπει τις νὰ ὠφεληται, δὲν ἔχει οὕτως; Ὁ λαθρέμπορος εἶνε πεπεισμένος ὅτι εὐρίσκεται ἐντὸς τοῦ δικαίωμάτος του καὶ ὁ χωροφύλαξ συμμετέχει πῶς τῆς αὐτῆς γνώμης.

Ὁ Ρονάλδος λοιπὸν οὐδὲν ἐφοβεῖτο. Εἶτα διετέλει ἐν μεγίστῃ ἡθικῇ γαλήνῃ. Τὸ παιδίον τοῦτο κατεῖχε ἐν ὑψίστῳ βαθμῷ τὸ αἶσθημα τῆς ἀτομικῆς ἀξιοπρεπείας, ὥστε νὰ φαντασθῇ, ὅτι θὰ ἐτόλμων νὰ ἐπιθέσῃ χεῖρα ἐπ' αὐτόν. Προσπάθησεν νὰ πείσῃ νεκρὸν ἀετιδέα, ἀπολυθέντα ἐν τῷ κενῷ, καὶ ἵπταμένον ὅπου ἡ ὑπερήφανος ἐλευθερία του τὸν ἀγεί, ὅτι ὑπάρχουσιν ἀλύσεις διὰ τὰ ἀποστατοῦντα ὄρνεα! Ὁ ἰδιότροπος μεῖραξ ἄγριος, καὶ πεπολιτισμένος συγχρόνως, οὐδὲν ἐκ τῶν ἀνθρωπίνων κωλυμάτων ἀνεγνώριζε. Ἡ φαντασία του, τραφεῖσα ἐν τῇ ὀνειροπολήσει δὲν κατενόει τὴν πραγματικότητα.

(Ἔπειτα τὸ τέλος)